

Vertel eens,
BOMMA

DE LEVENSLESSEN VAN ANNIE GEERAERTS,
DE OUDSTE SOAPACTRICE TER WERELD

INHOUDSTAFEL

7

VOORWOORD

11

HOOFDSTUK 1: Het kind in de Bomma

31

HOOFDSTUK 2: 'Ik was zeventien in 1944'

49

HOOFDSTUK 3: Werken of spelen?

81

HOOFDSTUK 4: De liefde, altijd de liefde

115

HOOFDSTUK 5: Moeder worden en (over)grootmoeder zijn

143

HOOFDSTUK 6: Opstaan en doorgaan

165

HOOFDSTUK 7: Over vrienden en familie (met kleine en grote f)

185

HOOFDSTUK 8: Dat heet dan gelukkig zijn

203

HOOFDSTUK 9: Ouder worden, ouder zijn

VOORWOORD

Overall was er stof. En brokstukken. Het geluid van brekend glas. Ikzelf daar middenin. Alleen. Onbeweeglijk. Dat was het dan, dacht ik. Ik was net zeventien, mijn leven eindigde hier. Ik dacht aan mijn moeder en mijn vader. Aan mijn grootouders. Aan mijn broertje en zusje. Ik dacht dat ik ze nooit meer zou zien. Maar het stof viel neer. Het lawaai verstilde. De stilte was nooit luider dan toen.

Ik heb geluk gehad, ik ben er nog. Dat dacht ik toen ik minuten later, gebukt onder de piano daar in café De Worstenpan waar de V1-bom was ingeslagen, voorzichtig al mijn ledematen strekte en merkte dat alles het nog deed. Het is precies wat ik vandaag nog altijd denk. Ik heb geluk gehad, ik ben er nog. Intussen al honderd jaar.

Lieve mensen,
beste fans,

Mijn naam is Annie. Jullie kennen mij natuurlijk als Anná. Bijna hetzelfde, op één lettertje na. Maar vergis jullie niet.

De Bomma en ik zijn behoorlijk verschillend. Anna gaat maar door, al 35 seizoenen lang. En ik? Ik kan jullie zeggen: ook ik ben nog niet klaar met leven.

Ik was het toen niet, in dat lege café. En ik ben het nu niet. Ik wilde de liefde vinden. Ik heb ze gevonden. Twee keer. En helaas ook twee keer verloren. Ik wilde kinderen. Ik kreeg er eentje, ons Annemie. Met een kleinkind en een achterkleinkind als magnifieke bonussen. En ik wilde mijn passie vinden. Ik vond ze. Nog elke dag dat ik op de set sta, denk ik hoe dankbaar ik ben om hier te mogen zijn en te mogen doen wat mijn lang leven is: acteren. O jazeke, oudste actieve soapactrice ter wereld of niet, ik ken soms nog het gevoel van plankenkoorts zoals bij mijn allereerste keer op een scène. Maar zonder spanning is het leven ook maar saai. Op de set beleef ik mijn grootste geluk. Dáár, en wanneer ik bij mijn eigen familie ben.

Ik wil jullie voor één keer vertellen over mijn persoonlijke leven. Dat van 'de Moek', zoals mijn eigen kroost mij noemt – niet 'de Bomma', neen. Over mijn leven dat soms knap lastig was, maar dat me heeft gesterkt. Over mijn karige kindertijd en mijn tienerjaren in volle oorlog, maar ook over

mijn lange eerste carrière bij het Jeugdtheater, nog voor er ooit sprake was van de lieve, kijkende Anna, over de vlin-
ders op mijn 89ste en over alle schitterende revoluties die
ik al mocht meemaken, van de maanlanding tot die gewiek-
ste artificiële intelligentie. Ik heb al wel wat tijd gehad om
zaken te overschouwen.

Niet dat ik mezelf zo belangrijk vind. Ik ben een bescheiden
geluksvogel; ik trompetter niet graag rond over mezelf. Ik
vind: jonge mensen, maak vooral zelf jullie eigen levensles-
sen. Maar als jullie de mijne toch willen lezen, staan ze hier
geboekstaafd. Doe er jullie voordeel mee. In alle nederig-
heid: ik vertel.

Aan jullie. Uit dankbaarheid.

Veel liefs,

Annie 'de Bomma' Geeraerts

HOOFDSTUK 1

HET KIND IN DE BOMMA

LEVENSLIJN:

*‘Kies ervoor content in het leven te staan,
ook al had je geen ideale start’*

ROEL VANDERSTUKKEN

(Benny Coppens in *Familie*, klusjesman van dienst):

Dat prachtige lange leven van u begon dus al honderd jaar geleden. En voor ons, net als voor alle kijkers van *Familie*, bent u al 35 jaar de Bomma. Maar u bent natuurlijk ook klein geweest. Vertel eens, Annie, uit welk nest komt u? Hoe zag uw kindertijd eruit? En hoeveel kind zit er nog in u?

ANNIE GEERAERTS: Kijk, dit ben ik. Deze baby. Op een foto van honderd jaar geleden. Ik zit op een schapenvel. De foto is gemaakt in de studio van een fotograaf, wat toen een uitzonderlijk evenement was. Mijn moeders hand is wegge-
retoucheerd, zij zat op haar knieën achter me en moest me vasthouden, want rechtop zitten kon ik nog niet. Ik ben hier maar een paar maanden oud.

Ik heb veel moeten achterlaten, maar mijn foto's nam ik mee toen ik recent, na zeventig jaar in mijn huis op de Bosuil, ben verhuisd naar een serviceflat aan de Scheldekaai op het Nieuw Zuid. Zo bewaar ik mijn verleden. Al zit mijn allereerste herinnering nog haarscherp vooraan in mijn geheugen.

Ik zit helemaal boven in de loge van het theater, met een heel mooi roze kleedje aan, een strik op mijn hoofd en krulletjes in mijn haar. Ik voel me zo fier, want ik mag mee met mijn moeder en vader, die de steracteurs zijn van het plaatselijk amateurtoneel. Ik zit in de loge van de Huurschouwburg. Dat was een prachtig monumentaal gebouw aan de Kipdorpvest, en de allereerste zaal voor Vlaams gesproken voorstellingen in Antwerpen, want tot dan toe werd er alleen theater gespeeld in het Frans. De KNS had er lang onderdak, en later ook het Koninklijk Jeugdtheater, het KJT, het gezelschap waarbij ik later zo lang zou spelen. In 1960 is het helaas afgebroken, zoals ik zoveel gebouwen van grote grandeur heb weten verdwijnen in die jaren van grote sloopwoede, om ze te zien vervangen worden door moderne gedrochten die er vandaag wel nog staan, vol betonrot. Alleen de Vlaamse Opera is er nog. Maar zo mooi zag heel de stad eruit.

© 2026 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en VTM & Banijay

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Tekst: Annick De Wit
Omslagontwerp: Maxime Bunkens (Banijay)
Vormgeving binnenwerk: Jirka De Preter
Foto's: Annie Geeraerts, VTM, Banijay, Kristof Ghyselinck (met Paul) en Koninklijk
Paleis (ontvangst koningspaar)

Eerste druk: september 2026

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets uit dit boek mag op enigerlei wijze worden gebruikt of gereproduceerd voor het trainen van kunstmatige-intelligentietechnologieën of -systemen. Dit werk mag niet gebruikt worden voor tekst- en datamining (artikel 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).

Ondanks alle zorg die aan de samenstelling van de uitgave werd besteed, kan de redactie of de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele schade die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze publicatie zou kunnen voorkomen.

ISBN 978 90 223 4374 6
D/2026/0034/340
NUR 402 / 674